Dones del poble

Dona, no ets cap flor / ni mel segreguen els teus llavis ni / submissió la sina» (...) Jo et reconec / pel front, pel teu domini / solar, la sal no redimida (...)». Són versos del premi nacional de Literatura Màrius Sampere, que a finals d'enguany vorejarà nou dècades de vida i fecunda creació literària, i que, premonitòriament, va néixer i viure al carrer de la Igualtat de Barcelona.

Només acabada la Guerra Civil, les autoritats franquistes es proposaren restablir els noms tradicionals de la ciutat «y borrar el recuerdo del paso de la horda por Barcelona, que la mancilló con nombres de indeseables y de extranjeros». Els objectius d'aquesta resolució de febrer de 1937 es van predicar a totes les localitats catalanes, i així, des de 1942, la casa natal del poeta al barri del Guinardó va deixar d'estar lligada a un dels principis republicans de la Revolució Francesa per restar inscrita, paradoxalment, en un homenatge a la insurrecció de la base naval de Cartagena contra la legítima República.

Esborrar la memòria. Si més no, esborronar-la. La llarga nit de la dictadura, amb la solidesa del marbre en què es cisellà el nomenclàtor de carrers i places, va cobrir de foscor no només les idees de progrés social, sinó la lluita, les il·lusions i les esperances de les dones que van contribuir a fer-lo real i que n'estaven cridades a ser, justament, les primeres i principals beneficiàries. Els carrers i places, carrerons, avingudes o passatges que podien haver portat el record i la reivindicació de les dones que amb el seu talent, esforç i compromís han creat, investigat i treballat per eixamplar els drets i el benestar comuns, restaren definitivament nonats o sepultats en l'oblit.

Aviat, en a penes vint anys, es complirà un segle d'aquesta contrareforma del nomenclàtor dels nostres pobles i ciutats. Però el procés de recuperació de les dones per a la memòria col·lectiva, malgrat algunes notables reparacions, encara és lluny del que fora imprescindible.

Avui, 4 de març, l'Ajuntament de Sarrià de Ter inaugura una rotonda dedicada a les dones treballadores de la fàbrica Torraspapel, en la qual s'instal·larà posteriorment una escultura d'homenatge, amb la participació de la consellera de Treball, Afers Socials i Famílies, Dolors Bassa. Hem volgut fer coincidir aquest acte commemoratiu amb l'anunci de la campanya Igualtat pels carres i places, que promou la Direcció General d'Igualtat, en la convicció de que la recuperació de la memòria de les dones treballadores deu tenir un espai essencial de visibilitat en el nomenclàtor dels nostres municipis.

Volem articular un marc de col·laboració amb tots els municipis i entitats municipalistes del país per fer efectiu aquest indefugible deure moral i ètic amb el que és i representa més de la meitat de la població catalana, que ha

de poder créixer i desenvolupar-se en peu d'igualtat amb els seus companys en tots els àmbits de la vida. I fonamentalment en el del treball. Creiem que el món local serà una veritable locomotora de la igualtat d'oportunitats de dones i homes a tot Catalunya. La campanya forma part d'aquest anhel i d'aquesta convicció, i no dubtem de la sensibilitat dels consistoris catalans per treure al carrer les artesanes, les treballadores, les investigadores, les creadores, les lluitadores pels drets. Sumar el paper i la significació de les dones al patrimoni de la memòria col·lectiva és més que una obligació amb el nostre conscient col·lectiu: és un acte de justícia inherent a qualsevol societat que aspiri a ser autènticament democràtica. Una societat que, com la poesia de Sampere, sigui resistent a la desigualtat.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/03/04/dones-del-poble/832589.html?utm_source=rss